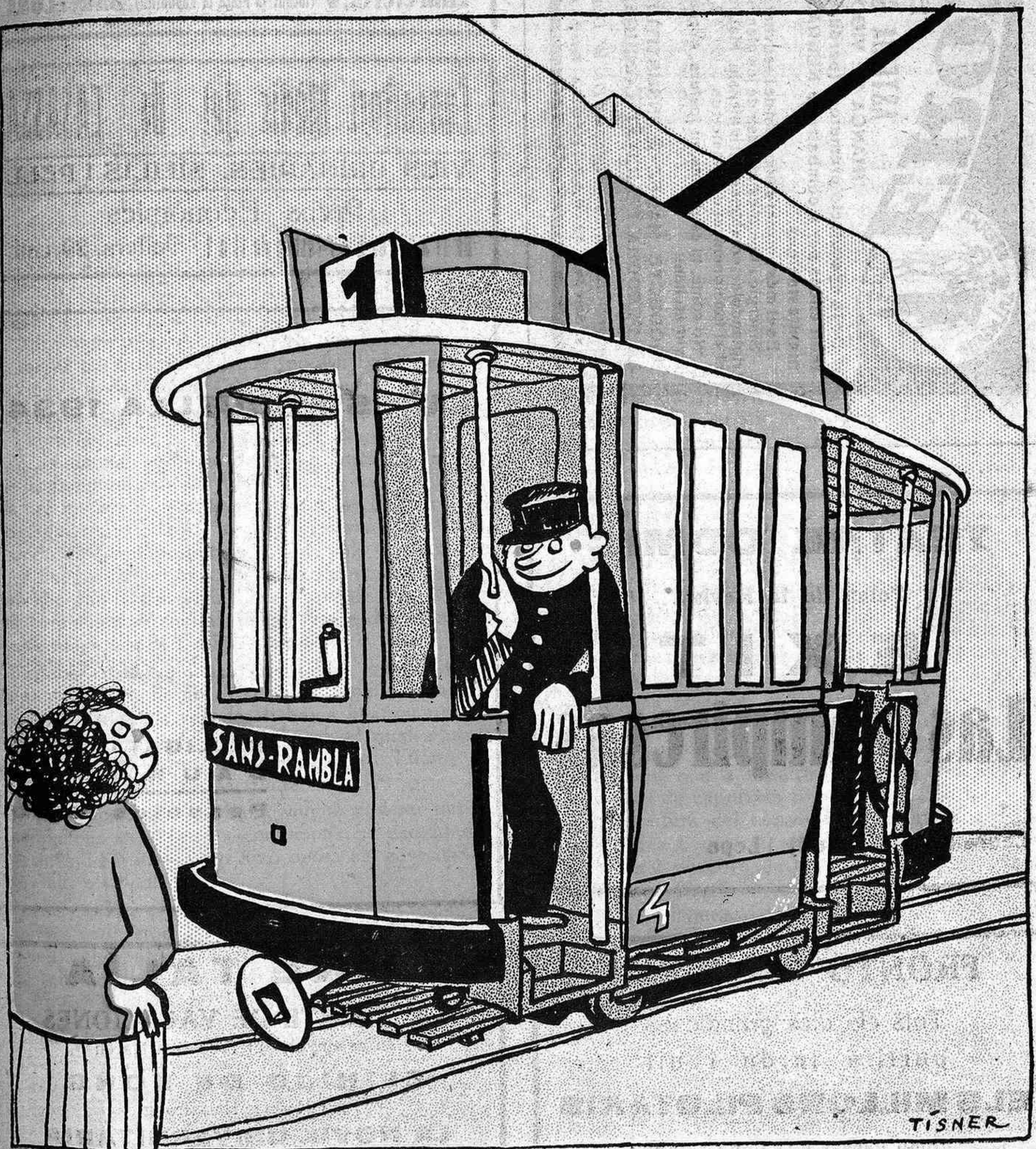

EL TROQUELLA de la TORRATONA

La reversió del Sants-Rambla
—Ja ho veu; després de trenta anys!
—I ara! Vostè parla com si fos de La Lliga.

FEROTYL

Especific de l'**ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

CASA RTERO

REGISTRADA

Presenta als seus clients els **PREUS MES REDUITS** en màquines de tallar cabells.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
D A U R A D E S
Pessetes 8'50

TEATRE COMIC

Palau de la Revista

EXIT

Las Vampiresas

per

Laura Pinillos, Alady i Lepe

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

LA MUERTE DE VACACIONES

en espanyol, per Frederich March

EL HIJO DE KONG

per Herbert Hamstrong

LA NOVIA UNIVERSITARIA

per Buster Gable

REVISTA I DIBUIXOS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Un conte de les mil i una

NS havia intrigat sempre conèixer una continuació del conte de «Les Mil i una nits» Alí Babà i els quaranta lladres».

Per a nosaltres, adquirir la confiança del Gran Emir i passar feliç la resta de la vida, no era un final: quan un home, pujat del no-res, enriquit per atzar, — lladre de lladres—, ha arribat

a merèixer —sigui com sigui, àdhuc oferint la filla— la confiança d'un Gran Emir, no és home per a restar a l'ombra i tirar un vel damunt la seva vida.

Un àrab, trobat agegut prenent el sol del port, ens ha contat el conte que hauria calgut que seguís el de «Les Mil i una nit»: «Alí Babà i els quaranta lladres». El conte es pot titular: «El que féu Alí Babà una vegada tingué la confiança d'Abdul el Kernor».

Malgrat es tracti d'una vida escolada dintre els marbres i vora les piscines d'un palau de Bagdad, la vida esdevé monòtona. ¿Què ha de fer un home d'aventura quan la monotonia de la vida vol lligar-lo? Alí Babà, pujat per meravella, entrat per sort a la confiança del Gran Emir, ric i poderós, no podia resignar-se a l'ombra immòbil i xafagosa dels arcs i dels coixins. En primer lloc, volia sentir i fer sentir que manava. En segon lloc, no volia deixar les sorpreses plaents de poder augmentar el capital, ja que havia descobert les paraules màgiques de l'«obre't, sèsam».

Alí Babà crida vora seu els homes que l'havien acompanyat en els temps de misèria. I així fou com el cuiner —que algunes vegades li havia allargat un tall per comptes d'allargar-li un os i amb el qual s'havia amorrat a l'aixeta— fou nomenat sàtrapa o l'home de les bótes i governador de Bactriana.

La part facciosa d'Alí Babà volgué mostrar també les condicions dels seus —condicions ja acreditades en els anys de lluita— i per això oposà els governants, els de dalt, als lladres.

De la partida desfeta dels quaranta, en restaven uns quants capitosts, tres o quatre. Alí Babà, féu els possibles d'apropar-se'ls, i així, el dia que es va saber que el rellotge d'un dels quatre lladres havia desaparegut i que s'acusava del robatori a un home de Govern, tot Bagdad va riure.

Així governava Alí Babà, i així sabien que governava tots els de Bagdad. Com reien, o es revoltaven els bagdatencs, en oir que Alí Babà parlava de sacrificis patriòtics, d'amor a la terra, i dels seus sacrificis per a ésser governant.

La senilitat agosarada d'Alí Babà volgué fer més encara per a divertir-se a espatlles del seu poble: fou quan es llençà a manar, acomboiat amb els tres o quatre que restaven de la partida dels quaranta.

I així, un dia el poble va veure, com, després d'un gran festí, d'una gran apoteosi, Alí Babà i els tres o quatre més anunciaven al país que ja s'havia trobat la fórmula de governar amb el consorci de lladres públics i de lladres amagats.

Alí Babà seria el manefla, el cap de tots, l'home amb greix, túnica folgada, butxaca ampla i discretes odaliskes, mestresses en balls de balanceig. Els altres serien els ajudants, esperançats i famolencs, amb els quals es podria repetir la història —portada d'occident— del festí on serviren els caps tallats del set infants de Lara.

L'àrab, trobat agegut prenent el sol del port, mastega, com si fossin grans de mangrana amanits amb mel, els fets estrambòtics de la vida de Alí Babà, escapats als contes de «Les Mil i una».

Quin Alí Babà més cínic ens mostra! Alí Babà i el consorci. Alí Babà i els tres, resta dels quaranta. Alí Babà portant al govern la bandera de l'aventura. Alí Babà, gran dirigent del pati de Monipodi, entronitzant la vagarreia i el salt de garrotxa de la faisó més apoteòsica possible. Alí Babà, tipus. Alí Babà, únic. Alí Babà, més enllà de Topaze, i amb tota la pompa d'un conte oriental.

Naturalment que a nosaltres, migrats occidentals, gent de contes de caputxeta roja, de cases de torrò de crocant, l'aventura del consorci governamental d'Alí Babà i els tres o quatre, ens sembla extraordinària. Una normalitat de cova de tresors i de lladres immunitzats és sorprenent! Ei, per nosaltres—

Sense la brillantor del lèxic de l'àrab vagabund, la sorpresa normal d'Alí-Babà, governant, ens hauria semblat més extraordinària que l'altra sorpresa de fer-se ric robant als qui vivien del lladronici o que la del secret prodigiós de l'«obre't sèsam»!

Però on la facècia patriòticament tràgica i facciosament hilarant culmina, és en els arranjaments «bagdadencs» d'Alí-Babà i en les seves «manipulacions» que depassen tota lògica i tota previsió.

Alí-Babà com a funàmbul polític i com a governant arrissat, depassa tota fantasia, fins la mateixa fantasia dels contes de «Les Mil i una nit» que l'han immortalitzat.

Una descontenta

En sortir del concert donat al Colisèum per la Toti dal Monte i Luigi Monte Santo, una descontenta castellana deia a una amiga seva :

—«Hija, para este orégano no había necesidad de tanto Monte.»

A la descontenta li va plaure més el «raconto» que Calvo Sotelo va engegar a Terrassa.

El terrible concepte de la inferioritat

Escoltem aquesta conversa :

—«No en dubtis. Hi ha una cosa que ens fa un mal extraordinari : creure que som inferiors. I sents dir seguidament : no tenim polítics, no tenim dramaturgs, no tenim gent intel·ligent.»

—«Es que és així» —replica el rebentista.

—«Tal vegada ! Però estàs segur que en altres llocs tot és superior ? Llegeix això. Són unes paraules dites —cal creure el periodista— pel Comissari hispànic de la frontera francesa a Guipúscoa i Navarra : «La vostra frontera no cal que sigui vigilada. ¿Què us podem enviar nosaltres ? Quatre fugitius polítics infeliços.»

França ens pot enviar un contraban de mitges de seda, això es tot, i per això cal vigilar. El Comissari bonhome s'oblida de tota la xurma francesa que ens cau damunt, per torna dels «quatre polítics infeliços» que els enviem nosaltres. Que ho diguin els baixos fons de Barcelona.

Encara del concepte de la inferioritat

Ens referim a unes declaracions passades, d'aquest gran talentàs que es diu Salvador Madariaga.

Segons Madariaga, Espanya no podia ésser revolucionària.

—No tenim res, ni obrers, ni força, ni solidesa. Per pobles així, el passat ha de seguir.

La visió és extraordinària. ¿Per què no tenim res ? Perquè no hem tingut revolució ! Espanya necessita ésser remoguda ; treure's de damunt la pollositat política que l'asseca fer una autèntica revolució.

Nosaltres, no tan savis com Salvador Madariaga, sostindríem que l'endemisme que patim ens ve de no haver sabut ésser revolucionaris.

La flor natural d'enguany

El «terrible» poeta esquerrà Salvador Perarnau ha guanyat la Flor Natural en els Jocs Florals d'enguany.

Els Jocs Florals d'enguany són ecarà més Jocs Florals de la Lliga que els Jocs Florals dels altres anys, Jocs Florals lliguers sempre.

¿Què hi fa el «terrible» poeta Salvador Perarnau en aquests Jocs ?

—Serveix per «despistar» —ens diu un amic.

Per altra part el poeta que premien, els dels Jocs

lliguers, és el poeta del clavell al trau, cantor de la mimosa, flor d'or : no és el poeta de les heretgies virolades, aquell que escriu :

«Jo, en Perernau que faig pipí damunt del Papa»...

Un gran èxit

L'han tingut N'Alfons Sala i Calvo Sotelo, a Terrassa.

—«Un èxit de terrassencs » —pregunta un.

—«De terrassencs, i ca ! Però no els necessiten. Alfons Sala, i Calvo Sotelo, vagin on vagin, es porten el públic !»

Per alguna cosa s'és ric.

Naturalment que, amb semblants condicions, Calvo Sotelo pot venir a predicar a Catalunya allò que predica : —«Autonomia administrativa, sí. Autonomia política, no, no y no ! Nunca, nunca, nunca.»

Tot un programa per a Catalunya, senyor Calvo Sotelo !

Entusiasme en els Casinos Radicals

En els casinos radicals no hi veuen de cap ull. Van d'èxit en èxit !

—Aquesta és l'actual seguretat de la pau europea.

Les Miss d'aquests dies han sortit, gairebé en majoria, de casinos radicals.

Ara, els de la Gestora donen abundoses confiances de girar els ulls envers aquests casinos.

L'únic que no els ha volgut fer promeses, és en Josep Matheu: ell és radical de darrera hora i no està pas gaire pels altres.

Però els altres! En Pere Domènec els promet grans arrossos amb escamarlancs, al moll dels Pescadors; en Frígola un curs d'equilibri polític i molts empleus; en Matutano un oficial primer per cada vint socis; en Farreres un casal propi per a cada entitat.

Salvador Perarnau, poeta del dia

L'èxit d'haver guanyat la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona, ha situat, per uns dies, en primer pla la figura del poeta Salvador Perarnau. Nosaltres el volíem entrevistar, però no ens ha estat possible. Salvador Perarnau es passa el dia fent-se retrats per donar a les seves admiradores... ah!... i als diaris que els vulguin publicar a la primera plana.

Privats d'entrevista, ens haurem d'accontentar explicant-ne una anècdota.

Salvador Perarnau, fill de Sùria, feia de dependent de merceria a Manresa. I ja escrivia i improvisava versos.

Un dia a la botiga despatxava una clienta. I aquesta va demanar-li.

«¿Quan val això, jove?»

Salvador Perarnau va contestar-li bunzent:

«Aquesta peça de veta li costarà una pesseta.»

—«Sis rals» —va interrompe l'amo que passava vigilant prop del seu dependent.

—«Es que a sis rals no ve en vers, senyor Pomés» —va dir-li, amb un gran sospir, el poeta Perarnau, aleshores només futur guanyador de la Flor Natural de Barcelona i dependent de merceria.

«Encara els tinc un xic de por»

L'anècdota és rigurosament històrica.

El diumenge pasat va haver-hi un gran enterrament. Hi anaven les Autoritats —tres en una— i gran nombre de prohoms del partit radical.

L'enterrament era assenyalat per dos quarts de dotze. Les autoritats foren puntualíssimes. Els prohoms també. Qui no venia era el capellà.

Tocaren les dotze. Tocà un quart d'una. El capellà no venia.

En Ribé tingué la iniciativa d'enviar-lo a cercar. I fou despatxat un Guàrdia vers l'Església. Rera el portal d'entrada hi havia el capellà i l'escolanet, revestits l'un i l'altre, i a punt de sortir, però sense sortir i asseguts en una cadira.

—«¿Què fan, que no vénen?» —va preguntar el Guàrdia.

—«Què vol que li digui...» —va balbucejar el capellà.

—«Fa tres quarts que esperem» —insisteix el Guàrdia.

—«Jo també fa tres quarts que sec ací» —va constatar el capellà—. «Però ja veurà!»... —va fer aquest tot suspirant i proposant-se de parlar amb franquesa—. «He sabut que es tractava d'un enterrament de radicals, i com que, a mi, els radicals encara em fan una certa por»...

Encara?

Es ben cert allò que diuen: «Cria fama i posa't a jaure».

L'afer de les Miss

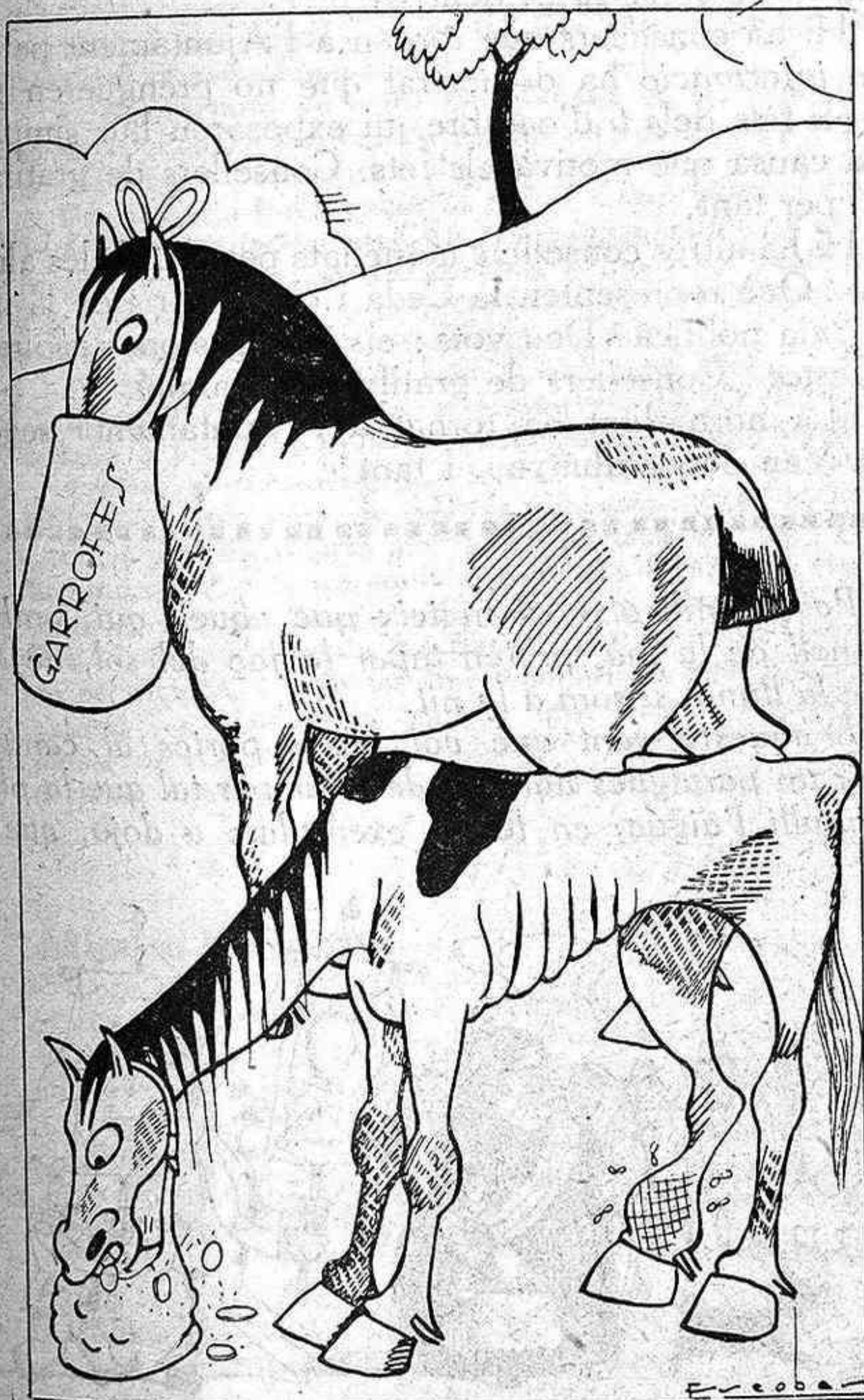
En el ball de les Miss del Palau Nacional, hi va haver també els seus tripijocs. En cap ball d'aquests, no hi manquen.

Sembla que la Miss més «missívola» era la Miss Lleida.

La majoria dels concurrents al ball li havien donat el vot per endavant.

Però resulta que, en el Jurat, tenia majoria l'Antonieta Arquer, ex-reina de les modistes, miss Districte IV, i majoritària oficial al campionat de Miss Barcelona, ja gairebé professional dels regnats de bellesa, naturalment que amb molta bellesa.

En córrer la veu de l'elecció d'Antonieta Arquer, hi hagué sensació, i els promesos d'algunes misses començaren una protesta. (El tipus de promès de Miss és un tipus especialíssim que algun dia intentarem de pintar.) Sabut pel Jurat, un dels membres més arquerians fou delegat per apaivagar la ira dels protestants. I aleshores vingué la revelació sensacional.

El cavall gras.—A mí, no em mataran!

El cavall magre.—A mí, sí. A mí sí!

La Miss més miss de Catalunya era Miss Lleida, però, ai las! el Jurat s'havia vist en la necessitat de votar per Antonieta Arquer perquè la Miss Lleida no era catalana. La gràcia que els concurrents al ball li trobaven era gràcia madrilenya, no bellesa catalana. I com a conseqüència, Miss Lleida no podia ésser votada: quedava, doncs, fora de concurs.

Un maliciós feia aquest comentari: «Tractant-se d'una elecció de Miss, gairebé radical, havia d'haver-se previst que la gràcia madrilenya venceria la bellesa catalana».

Miss Arquer es Miss per «àccidens».

La penya dels «corridos»

Barcelona té moltes curiositats desconegudes.

Entre aquestes curiositats es compta la «Penya dels Corridos», que es reuneix a les taules del Cafè Barcelona.

¿Què fan aquests «corridos»?

Segueixen totes, absolutament totes, les festes majors de Catalunya. Feridors trapelles de donzelles fàcils, tenen per camp d'operacions els cridares envelats de les festes majors.

El diumenge passat ja es feren sentir a la primera festa major d'enguany: la del barri de L'Hospitalet, Santa Eulàlia.

Abans, aquesta penya era acabada pel «Maco», un tipus ballarí, de Don Joan, que fou jubilat d'un mastegot forà en la festa major de La Garriga.

Ara, aquesta penya té una Junta promotora, amb membres que es coneixen amb els noms d'«El Palillo», el «Loco Cantor» —(aquest «Loco» és un Doctor)—, «Els germans Cucaracha», «La Dama Antiga», «El Llimac» i altres de nom difícil d'ésser donat a la publicitat.

¿Negarà ningú que això és ben pintoresc, i insospitat sota el cel de Barcelona?

Aquests nois, que van a fora, són els autèntics nois de fora, esgarriats dintre el laberint de la capital. Volen portar barcelonisme als envelats, i el que hi porten és forania.

Quan els veieu «embarcar» en els taxis que patro-

na «El Vell», i penseu que aquests il·lusionats Dons Joans de penya de cafè i de clavellines al cor correran, per les carreteres catalanes, sentiu per ells una certa admiració pintoresca.

Són els Hereus Riera de la cançó. Però en lloc de portar l'infern del gec ple d'unces, porten la butxaca revolvera plena de cascavells. Van pel món somniant empresonar noies de poble, i són ells, els empresonats. Les noies de poble es faran sentir tot el temps en la seva penya del cafè de Barcelona, i, per comptes de viure a la ciutat, llur ànima i llur desig són l'etern gallaret de qualsevol envelat de plaça de poble.

Un gran epígraf.

Es tracta d'un gran epígraf de «La Veu de Catalunya».

«Ha tornat la normalitat a l'Ajuntament de Barcelona.»

Es veu que la normalitat del nostre Ajuntament depèn de la intervenció que hi té la Lliga.

Ferran de Sagarra hi debutarà amb nou repertori! Upa!

La «antiga província» de Barcelona

Tothom ha pogut veure la llista de les Comissions Gestores assignades als pobles de l'antiga província de Barcelona.

¿Què representen els noms de les llistes? El garbuix del Decret és evident.

Hi ha consellers que tornen a l'Ajuntament perquè una informació ha demostrat que no prengueren part en els fets dels 6 d'octubre, ni exposaren llur simpatia a la causa que motivà els fets. Consellers de gratificació, per tant.

Hi ha altres consellers nomenats per allò de les aliances. ¿Què representen la Ceda i els Agraris en la nostra vida política? Deu vots: els dels gestors i aspirants a Gestor: Consellers de gratificació, també.

«La normalitat ha tornat a l'Ajuntament» segons «La Veu de Catalunya». I tant!

GLOSSARI

EL CAP SOTA L'ALA

Em sap greu que la puresa de l'idioma em privi de qualificar «d'avestruços» certs personatges, car el mot «estruç» si bé és el propi i adquat per a distingir el més gros dels ocells, no té el doble sentit popular de classificar dos llinatges de bestioles en una identitat de poca-solta.

Sigui'm permès, doncs, de seguir nomenant «avestruços» certs animals de dues potes que gaudeixen, encara que malaguanyadament, de certa categoria social i que han manllevat certs aires i costums del disgraciós cavall del desert, o sigui l'estruç.

Ja és sabut que aquest animaló o animalàs té sovint la singular pensada, si és que l'exercici de pensar forma part de les seves activitats, d'amagar el cap minúscul sota l'ala frondosa creient així que, com que ell no veu els presumptes caçadors, aquests tampoc no el veuran.

Passa amb això el mateix que aquell qui, amb el palmell de la mà, preten tapar la faç del sol, de dia, o de la lluna, si som a la nit.

D'aquesta gent que vol posar portes al camp o obrir un paraigües damunt del mar per tal que la pluja no mulli l'aigua, en tenim exemplars a dojo, que es

Una escena de «La Alegría de la Huerta».

—«Sale la Señora Alcaldesa y dos pendones más»...

tan dir «sí, senyor», i que es tapen les orelles per no donar-se per al·ludits pel nom del porc.

Què en treuen d'aquesta anestèsia que apliquen als contradictors si quan, en un terme breu, les coses revinguin al seu estat natural, amb alguns afegitons, s'ha d'armar un batibull que alguns galls massa engallats perdran la cresta i més de quatre rates passaran del formatge saborós a la immunda claveguera?

Un amic nostre deia un dia d'aquests a un «aves-truç» en funció de factòtum, que ja estava tip d'haver d'emprar eufemismes que escapessin de la vigilància de les fures endegadores del sistema expedit de «cal·leu i anem fent», i el gran «bútxara» va contestar-li, bo i fent amb el dit un moviment de barrina vers la panxa del protestatari «secsamer»: «—Apa, apa, viciós!

Massa que t'agraden els eufemismes. Aquests cines fan unes pel·lícules...!»

Punts suspensius. Més punts suspensius. Crets vermelles a dojo. Blancs que ens fan tornar negres. Total, un poema futurista compost amb les desferres més tronades de la vella tramoia.

Mentrestant, una gitana llençava una mena de maledicció que sintetitzava el sentir col·lectiu: «—Així agafis un mal de queixal que et posi aturador a la gana i per remei hagi de glopejar un tramvia!»

Soroll al carrer. Són les trampes! Ara vindran els gegants... No encara. No puc continuar. M'han pres l'estilogràfica.

PANICAL

Cronòmetre

EL SUNDERLAND A L'ESTADI

Per fin la Federació Catalana de Futbol ha trobat el dia per a la celebració del partit oficial a profit de la Mutual Esportiva de Catalunya.

El plat és excel·lent i d'alta valor internacional, però per a salvar el pressupost que porta aparellat, cal una organització perfecta i cal també que arribi ben clarament als aficionats catalans la seva importància.

El Sunderland va camí de guanyar el campionat d'Anglaterra, i fer que vingui a Barcelona un equip campió del futbol anglès és quelcom extraordinari i que no es pot fer cada dia.

Gràcies a la intervenció de l'amic Ceballos de la Companyia Internacional de Vagons-Llits, ha estat possible la vinguda del Sunderland per jugar a Barcelona primer i a Madrid després. Per a la empresa calia molt de pit, i Ceballos i altres elements que el volten, han fet possible el miracle.

Vindrà el Sunderland amb el seu gran equip a jugar amb la Selecció Catalana i el seleccionador català Torrents veurà posada a prova la seva competència de seleccionador.

Creiem sincerament que, en la actualitat, la tasca és un xic difícil puix que els nostres jugadors no es troben pas en situació extraordinària per a produir-nos un excés d'eufòria. Sembla, però, que un equip a base del Barcelona vencedor del Madrid, amb en Bosch de l'Espanyol d'extrem-esquerre, potser fóra la solució. L'equip del Barcelona s'ha mostrat darrerament en condicions, i amb les línies completes com cap altre equip català, i cal tenir en compte que, volent fer una selecció, potser no s'aconseguiria un conjunt capaç de vèncer un Sunderland, equip campió perfecte amb totes les línies acoplades.

Altaveu indiscret

La prova del diumenge a Montjuïc, fou un gran èxit per a: Moto Club de Catalunya. Tots els rècords batuts; Montjuïc ple a vessar i un corredor nacional, l'Aranda, vencedor d'una de les proves més notables.

Simó abranda l'entusiasme del poble esportiu que s'aplegava a Montjuïc. Les curses motoristes tenen ja un ídol nou, i segueixen guanyant a poc a poc l'adhesió de les multituds.

* * *

Diuen que la Primera Volta ciclista a Espanya que s'està corrent, organitzada per «Informaciones», engresca tots els pagesos de viles i poblets, i que deixarà una bona recordança.

Almenys, «Informaciones» ho diu així.

* * *

¿Com està la defensa de l'Espanyol? Creiem sincerament que no és pas seleccionable.

¿Com està la línia mitja de l'Espanyol? Un dia juga Soler de mig-centre i un altre dia, per trobar-se en baixa forma de joc hi juga l'Espada el rendiment del qual com a jugador en dit lloc ni l'Espanyol mateix no hi confia.

¿Hi ha cap element seleccionable llevat d'en Bosch a la davantera de l'Espanyol? No. Prat juga, però fa un partit bo i un de dolent. Vantolrà ha palesat que és avui per avui l'extrem-dreta amb més condicions d'Espanya, i, ara, ens serà permès de dir que Raich, Escolà i Morera no tenen qui pugui competir amb ells, a Catalunya, en els seus llocs respectius.

Edelmiro I no està com estava; Calvet, del Sabadell fa un partit bo i un altre dolent, i el mateix passa amb Barceló, l'únic interior-esquerre que podria ocupar el lloc honorablement.

De mitjos, no cal parlar-ne. Argemí, del Sabadell, és verd per a ésser oposat a un equip anglès de vàlua, i a Sabadell tampoc no creuen que estigui a punt d'ésser seleccionat, quan hem vist com sense lesió ni altra força major en Gràcia sortia en algun partit a substituir-lo.

Però cal deixar aquestes cabòries per al seleccionador. El que cal dir ben fort, és que la Mutual Esportiva necessita l'ajut dels esportius catalans, i que tan solament li caldria acudir a l'Estadi com una obligació encara que ens hi donessin un espectacle de poca qualitat.

L'obligació, però, va compensada. Veure un campió d'Anglaterra, no és cosa que la vegem cada dia i cal comprovar si el nostre futbol regional està tan baix com alguns diuen; si ha perdut o ha millorat d'ençà d'aquells partits del Barcelona amb els primers equips anglesos que jugaren, a Catalunya, al desaparegut camp del carrer de la Indústria. **AQUELL**

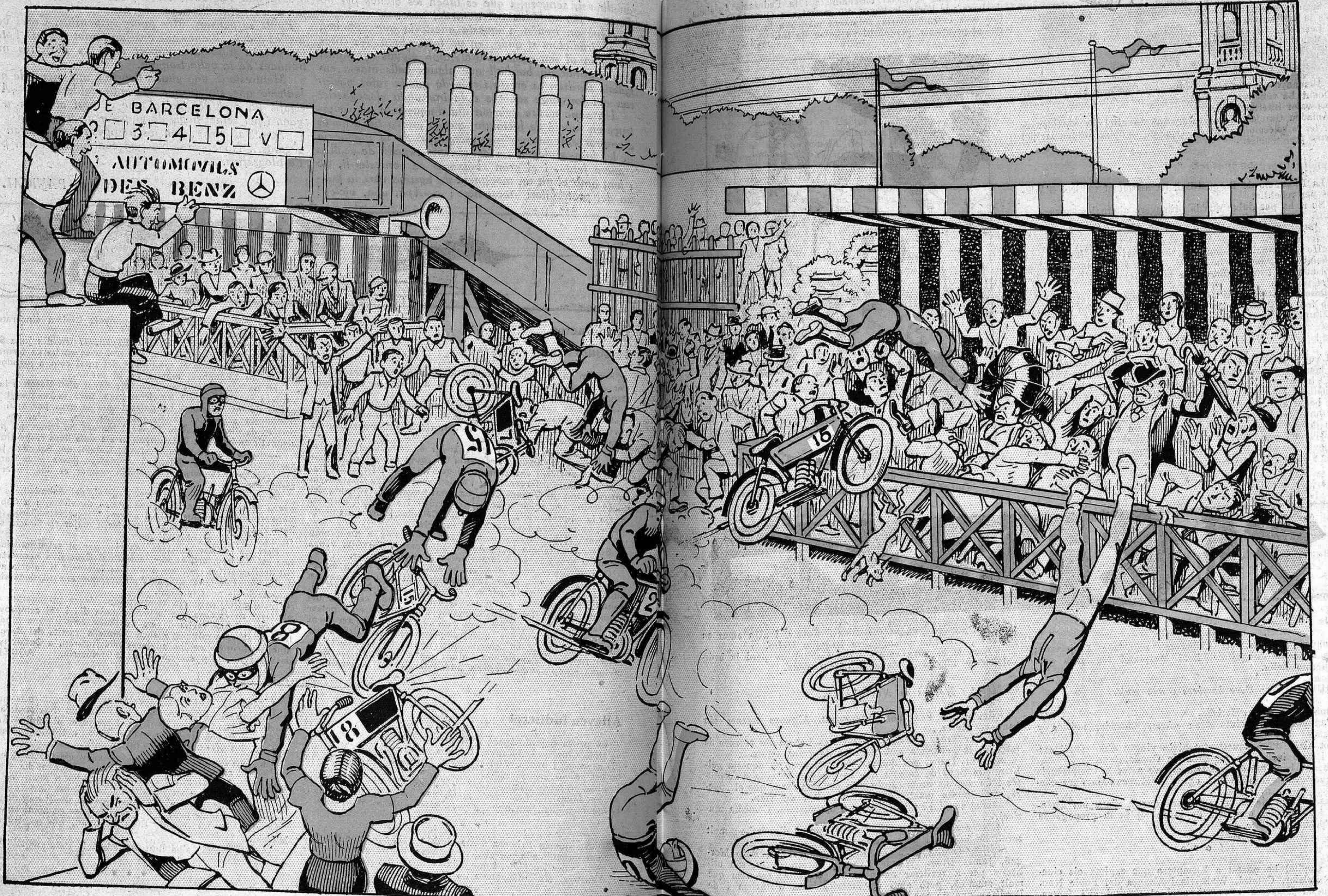
A Madrid, els federatius catalans han tingut una badada lamentable en permetre que la Federació Nacional alterés l'ordre del campionat d'Espanya, i fes jugar el Júpiter amb el Saragossa després de fer-lo anar a Bilbao a eliminar-se amb el Guecho, i a Xerez amb el club andalús.

Un club com el Júpiter que aconseguí classificar-se en tercer lloc al campionat de Catalunya, no solament ha estat joguina dels federatius del centre obligant-los a jugar les eliminatòries, abans que un Badalona i un Girona darrers classificats a la competició regional, sinó que encara li han donat els partits més dolents perquè no pugui refer-se econòmicament.

I això, ho ha permès Roca i Cavall, que es trobava a Madrid.

Aquesta vegada s'ha lluit la Federació Catalana de Futbol.

* * *

Cursa de Montjuïc. — ha sortida accidentada.

1174.—L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Per un sol gol el Club de Campo ha guanyat el Polo, i torna a ésser campió d'Espanya d'hoquei.

Segueix la ratxada de victòries madrilenyes. Es difícil treure's la malestruga de sobre.

Lerroux... Gil Robles, Martínez de Velasco, Melquíades...

Malestruga... malestruga...

* * *

Alemanya que semblava matussera i endarrerida futbolísticament, ha vençut suara Bèlgica per un resultat que palesa la seva valor internacional.

Amadeu Garcia Salazar caldrà que es calci les espartenyas per fer la selecció Espanyola, i que no es deixi influenciar per certes preferències.

* * *

La Federació de Basquet-Ball ha dissolt el Col·legi d'Àrbitres per rebel·lia.

No ri ha pas dubte que la primavera altera les sangs.

* * *

Ho direm baixet perquè no se n'enteri el Júpiter.

Sembla que per fi s'ha decidit que en Bayo passi a l'Espanyol amb tot i que el Barcelona també treballava la fitxa d'aquest jugador.

Rosalench també crida l'atenció als elements espanyolistes i no fóra d'estranyar que l'any vinent el veiéssim vegetar a la Manigua.

* * *

L'equip «amateur» de boxa ha fet per França un mal paper. Un home, però, fou el qui més decepcionà. Fabià Del Valle.

El boxador de Cuenca va dir, parlant a Barcelona, amb un periodista, que a França no hi havia pesos pesats d'empenta, i en boxar amb el primer «amateur» francès amb qui ha hagut d'afrontar-se, ha caigut K. O. al primer round, amb la qual cosa demostrà que encaixa menys que un embalador.

Esperem, però, que la sortida servirà d'experiència a tots els joves boxadors per no refiar-se i preparar-se bé abans d'un altre viatge per l'estranger.

* * *

Cal felicitar el Casal Barcelonista i la Federació Catalana de boxa per l'èxit de l'apat d'homenatge a Gironès. Va ésser una cosa extraordinària, solament mancava la banda municipal al programa, perquè hi va haver de tot.

—I què en faran del solar?

—Qui si el canviaran per un parell de tramvies.

Noves i comentaris

Poques novetats. Al Colisèum, segueixen projectant: «Tres lanceros bengalies», i al Maryland segueixen amb «Guillermo Tell».

URQUINAONA: *Doce hombres y una mujer.*

Amb Irene López-Herèdia.

L'anunci de la cinta diu: «Arte, emoció, música y poesía».

Tot això! Però aquest «tot això» vingut d'un estudi castellà i amb influència marcada de Guadalajara.

Un nou beuratge «exquisitez» que ve a fer la competència al beuratge «ingenuidad» i «gracia» Bàrcena-Martínez Sierra.

Ens plauria de sentir explicar aquesta cinta per l'acaramel·lat espíquer que, des de la ràdio, fa la propaganda de «Cocaína en flor».

o o o

El Capitol ha passat a l'Empresa que explota els cinemes Excelsior, Comtal, Walkyria i Aliança del Poble Nou. Aquesta Empresa estrenarà avui al Capitel «El fantas-

ma de Crestwod», jugat per Ricard Cortez, i «Un amor en España», film que protagonitza Brigitte Helm.

Vejam si la nova empresa del Capitol no perd la brúixola, com l'havia perduda l'empresa vella.

FEMINA: *Noches de Nueva York.*

Film de la Fox molt interessant. Algunes escenes són ben evocadores.

Spencer Tracy i Helen Twelvetrees juguen les escenes de força de la pel·lícula amb un braó de grans actors.

Spencer Tracy, per damunt de tots, crea en aquesta pel·lícula un tipus de cobejós que es llença a la vida d'aventures i de negocis bruts empès com per una força que el supera, amb molts detalls i gran intensitat de vida.

També en el Fèmina: «Seamos optimistas». Comèdia musical.

Molts noms i poc gruix, que és com si diguéssim: molt soroll de boixets i poca randa.

Shirley Temple, Warner Baxter, John Boles, Ralph Morgan, James Dunn, Wogde Evans i encara altres, són utilitzats per a realitzar un film de giravolta, suposem que molt americà, però amb un americanisme d'Harlem i de Broadway que no ens convenç.

«abstinebis abino»

FANTASIO: *Fiesta en palacio.*

Producció Cifesa.
Rússia! Els directors que com Georg Jacoby volen fer films espectaculars, i tirar diners, van a Rússia on cerquen evocar les velles festes del palau imperial.

Aquesta festa s'ha amanit amb música d'Strauss i serveix de marc a uns amors romàntics. Camila Horn i Joan Petrovich juguen els enamorats i es mouen decorativament al compàs de valsos; també a compàs de valsos glateixen les seves ànimes. Molt bonic!

Thibor von Halmal és l'actor còmic d'aquesta producció, i es mou amb la gràcia amanerada de sempre.

Sense el desllorigament de les escenes finals, el film «Fiesta en palacio» fóra un de tants films agradosos i de bon tast. Té fastuositat, escenes ben conjuntades, espectacularitat, bona interpretació i un cert interès llangorós de gronxament. Es un autèntic film de bona digestió.

Apuntem encara un nom d'actriu, bona animadora del film: Adela Sàndroch.

Tècnicament, els primers plans de «Fiesta en Palacio» són notabilíssims.

CATALUNYA: *Por tu amor.*

Producció d'Atlàntic Film. «Una aventura de Shèrlock Holmes», de la mateixa marca.

El Catalunya deu tenir el seu públic: el públic d'«El negro...», d'«El tren de las 7 i 1/2», i de tantes altres coses així. Naturalment que en canviar de programa hagi de fer operetes o obres de detectius, o «Por tu amor» o «Una aventura de Shèrlock Holmes». Un pis més, però sempre amb por a les escales.

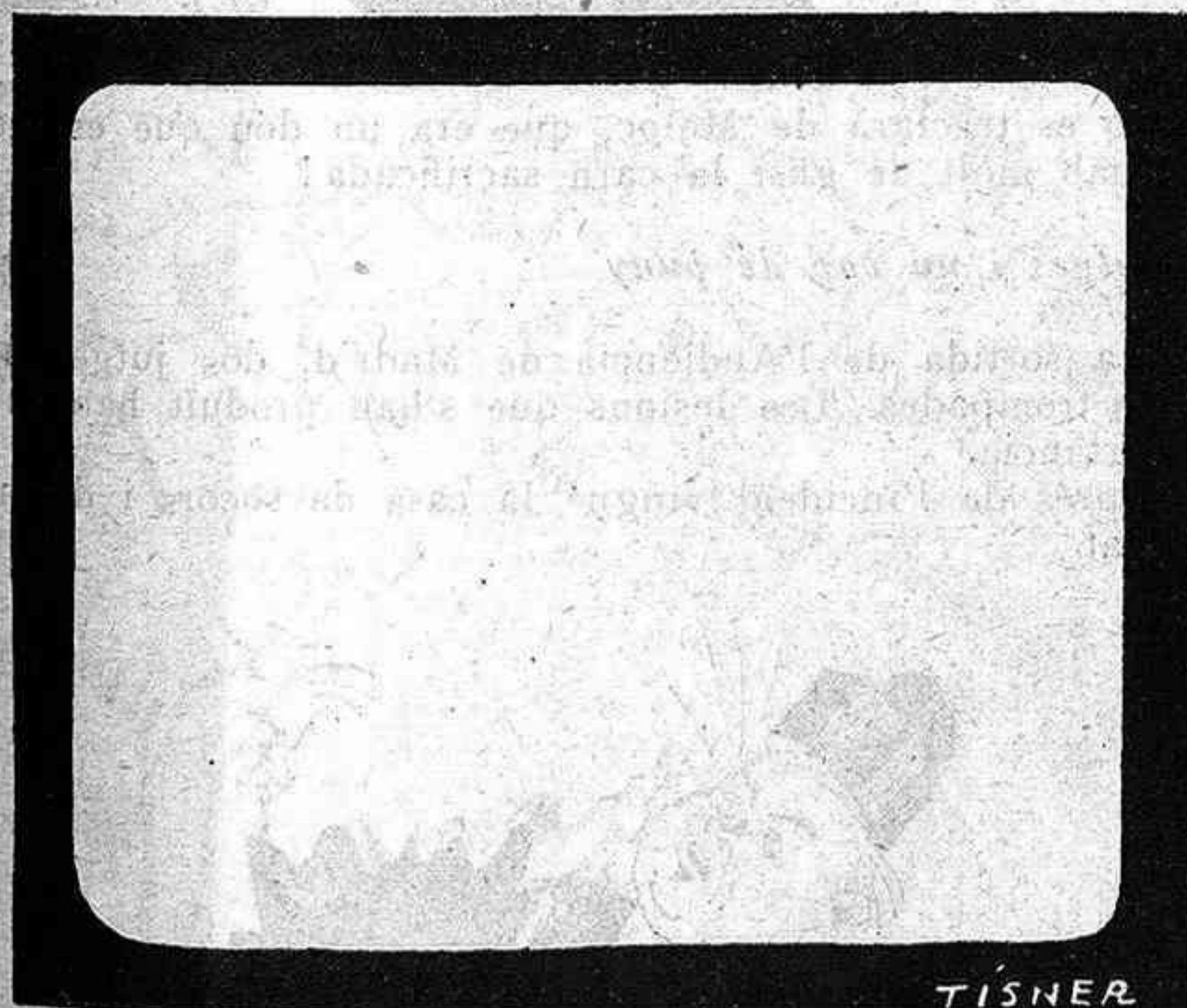
Ni «Por tu amor» té res de particular, ni «Estudio rojo», tampoc. Millor interpretació i presentació que la que tenen les cintes nacionals, però igual manca d'envergadura i de fons de les nostres: cinema per a porteres, i que perdonin les porteres: no ens referim a les porteres d'ofici: ens referim a les porteres d'ànima. I d'aquesta mena de porteres se'n troben moltes, moltíssimes, dintre la nostra dita «classe enlairada».

Croniques banals

La guerra bacteriològica

Que estem abocats a una nova guerra ningú no ho dubta, i ningú no en fa escarafalls. Totes les revistes més o menys il·lustrades ens han fet saber, amb una munió de detalls escruixidors, la tècnica que aquesta vegada s'utilitzaria per a enviar-nos a «la regió de las cacerias eternas», que deien els indis Sioux de les nostres primeres lectures.

TISNER

Vista general del que queda d'un film de nudisme, després d'haver passat per la censura.

La volta ciclista a Espanya

—Home, és notable. Vostè porta una pila d'hores d'avantatge a tots els altres corredors!

—No ho cregui pas; si tot just estic acabant la volta a Catalunya de l'any passat.

Hi ha una rara unanimitat a afirmar que, en el pròxim «massacre», els infants hi tindran un paper molt reduït. Res, tot plegat tres o quatre «mossadetes» I. diem infants, no pas referint-nos als infeliços mamellons a règim de farina lacteada i pólvors de talc, sinó als soldats que van a peu i a règim de llaunes de conserva i pastetes de trinxera.

Tothom assegura que la pròxima guerra serà aèria, tan aèria com no us pogueu imaginar. Tot volarà. Volaran els avions, volaran els hidroavions, volaran els giroplans i volaran les cases i la resta, però no pel seu impuls natural, sinó per la influència decisiva d'algun «caca» fet a base de dinamita, trilita, melinita... i tot el que acabi en «ita», que és el que més fa volar.

La mala fe dels contendents serà tanta, que no s'accontentaran pas a llançar damunt les poblacions indefenses tones i més tones de matèries explosives i perforadores. S'assegura que, a més, es ruixaran amb tota mena de bacils sense distinció de castes i matisos. Es diu que un avió, d'aquests que fan tants quilòmetres en poca estona, sortirà carregat amb trenta o quaranta ampolles plenes fins al broc de microbis del tifus, del còlera, de l'escarlatina, del sarrampió i del còlic miserere i les deixarà caure damunt la població enemiga, com qui tira pilotes al negre.

Els microbis de les enfermetats esmentades i d'altres que no esmentem, però que ja estan embotellats, en veure's en llibertat, ¿què faran, fillets del meu cor? Doncs complir l'obligació de tot bacil que s'estimi. No vacil·lar i assaltar les vísceres i altres maquinàries dels pobres habitants de la població atacada.

Com podeu veure, els procediments són inhumans, però la guerra és la guerra, i totes les cafrades hi són permeses.

Es per això que, a nosaltres, els catalans, una nova conflagració europea no ens ha de motivar cap temença. Lluitaríem amb grans avantatges damunt dels nostres enemics. Els avenços de la medicina permetrien que ens immunitzéssim de les malures que dels avions contraris ens poguessin pervenir, puix que es tractaria d'enfermetats universalment conegudes i empaitades. En canvi, nosaltres, en atacar les forces enemigues causaríem estralls, car els catalans disposem d'enfermetats pròpies i per al nostre ús particular.

Com compadeixo els nostres enemics, el dia que un avió català es presentés a casa seva i començés a llançar ampolles i més ampolles d'espatllat, d'ennaiguat i de neurella ensorrada! La desfeta que els causaríem fóra horrible. Ja veig els savis més savis a la recerca dels antidòts més fulminants contra aquestes enfermetats tan pairals i tan nostrades. Però ¡pobrets! Tot fóra en va. Retuts, exprimatxats i camatorts caurien fracassats als peus dels seus complicats aparells i alambins sense trobar el remei a unes malures que són tan nostres que fins ja constitueixen un orgull nacional.

Perquè ¡vaja! No crec que a cap savi, per més txecoslovac que sigui, arribi a descobrir el secret que consisteix simplement a anar a tirar pedretes al riu. Almenys, al nostre país, bressol d'aquestes malalties, aquesta recepta dona uns resultats excel·lents i guareixen el noranta-nou per cent. Podem, doncs, viure tranquils, si es presentés la guerra bacteriològica la victòria fóra nostra i ben nostra; ara, si sols es tractés de destruir pel plaer de destruir, hi ha qui té més mèrits que no pas nosaltres.

PENTA

Croniqueta de la setmana

«L'Associació de Funcionaris de la Generalitat»

Transcrivim una relació dels actes que anuncia aquesta novella Associació.

Dia 2. Inauguració del servei de restaurant.
 Dia 3. Inauguració de l'escola de cuina.
 Dia 12. Onze del matí: vermut d'honor. A les dues de la tarda: gran dinar popular. Tarda, a les sis: berenar econòmic.

Estranyarà ningú —ara més que mai!— que siguin tants els qui glateixin per poder entrar com a funcionari a la Generalitat.

I ja no cal parlar dels qui somnien entrar-hi, i no precisament com a funcionaris.

Quin somni de vermuts, i de dinars, i de sopars, i de berenars, i de plats sortits d'una cuina apresada a qualsevol escola!

Mesures beneficioses

El discurs que el senyor Cambó va pronunciar el diumenge passat a Sant Celoni, tampoc no va poder ésser radiat.

Estem condemnats a Pare Laburu.

Consti, però, que, malgrat tot, ens plau més d'escoltar en Cambó que el Pare Laburu.

Cambó no és tan torejador.

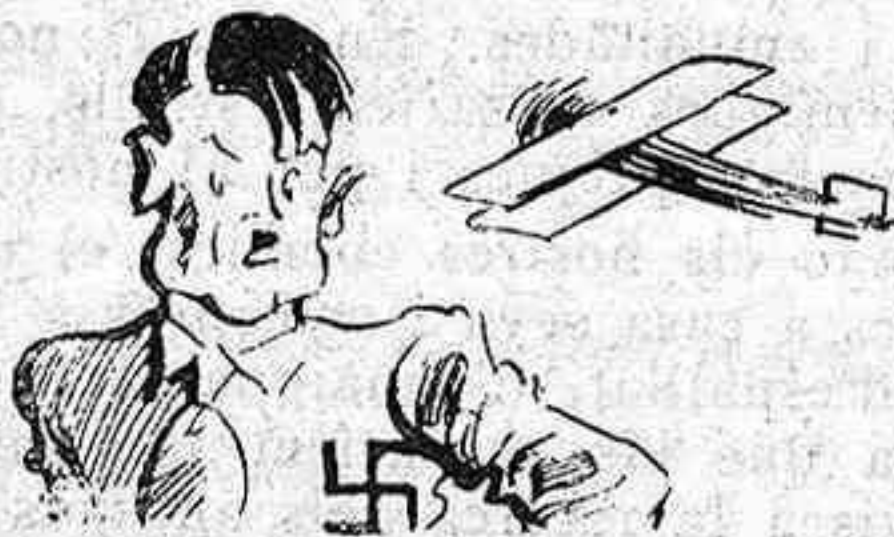
Pesta

Com Martínez de Velasco i Gil Robles, Calvo Sotelo vol fer-se un partit fort a Catalunya. Terrassa ja l'ha pogut escoltar.

Terrassà que tenia l'anarquista desconegut, té ja el monàrquic conegut: Alfons S la.

Preguem als higienistes que s'afanyin a trobar la fórmula per a combatre aquestes pestes periòdiques que ens cauen damunt.

El dia en què Hitler féu els anys...

El dia en què Hitler, aquest Cap d'Estat alemany, complí els anys, va rebre un gran present d'avions.

Sospitem que malgrat tants aparells, quan el dia arribi, Hitler no tindrà temps de fugir.

La veu del pastor

La veu del pastor no calla. L'incansable Manuel segueix parlant al seu ramat (bocs, xais, ovelles, maïrns i moltons), amb una colpidora insistència.

Ara els diu:

«En aquestes terres, estimats fills, els padrins aprofiten els dies de Pasqua per a fer-se estimar dels seus fillols: els donen la mona.

La veu del pastor argumenta, s'esponja i s'insinua com

per a dir que els bisbes són els fillols dels fidels... i per tant... mona de Pasqua!...

Suposem que les mones hauran plogut enguany al palau episcopal: mones amb ous, s'entén!

Diu el refrany popular...

Malgrat allò del refrany popular, que hi ha qui té cent anys de perdó pel que sigui, els Tribunals de Justícia han punit un subjecte que va falsificar la firma d'en Marc per poder demanar dos coberts a un restaurant.

Els projectes d'en Pic

Cap ciutadà no pot desconèixer el senyor Pich i Pon com a home de grans projectes. Però la seva habitual modèstia el porta a mostrar-se tan reservat que ningú no ha pogut conèixer les concepcions econòmiques en què es basen els seus projectes de savi.

Hem dit que mai ningú no havia pogut conèixer les concepcions econòmiques del senyor Pich, revelades per ell mateix. Si són conegudes ho són per indiscrecions dels seus íntims.

Un d'aquests íntims és el qui ha divulgat el darrer projecte d'en Pic.

«A A'emanya —ha dit la nostra il·lustre primera autoritat—, s'ha descobert la faisó d'extreure sucre de la fusta. Jo tinc l'intent de fer que la fusta es torni sucre».

Què bé tot això! Què genial la idea. Sobretot ací, on la fusta és tan abundosa.

Déu i la Ceda

Gil Robles assegura que el qui dirigeix la política de la Ceda és el mateix Déu.

Ara que no sabem quin Déu, o millor: Déu en quin estat: si com a Jehová, o com a Jesús, fill del fuster de Galilea.

¿No es tractarà de Moloc, que era un déu que es menjava amb molt de gust la carn sacrificada?

Dos jutges i un cop de puny

A la sortida de l'Audiència de Madrid, dos jutges han anat a trompades. Les lesions que s'han produït han estat d'importància.

Després de l'incident vingué la casa de socors i després el jutjat.

El jutjat per a dos jutges? Ens plaurà conèixer la sentència del jutge tercer.

Peticions d'«El Debate»

L'òrgan de la reacció escriu:
«Ara, com sempre, demanem correspondència i sinceritat».
Quins temps! Fins parlar de sinceritat els jesuïtes!

Uns comentaris

En un grup de's que es fan a Canaletes, es comenta l'acte celebrat a Terrassa pels del Bloc Nacional.

Escoltem aquest comentari:
«Cambó, en les darreries de l'altre règim, ens volgué esparverar amb l'anarquista de Terrassa. ¿Qui ho havia de dir que, temps a venir, resultaria molt més esgarrifós el monàrquic de Terrassa que aquell anarquista que se'ns havia de menjar tots de viu en viu?»

TELO ENLAIRE

Noves i comentaris

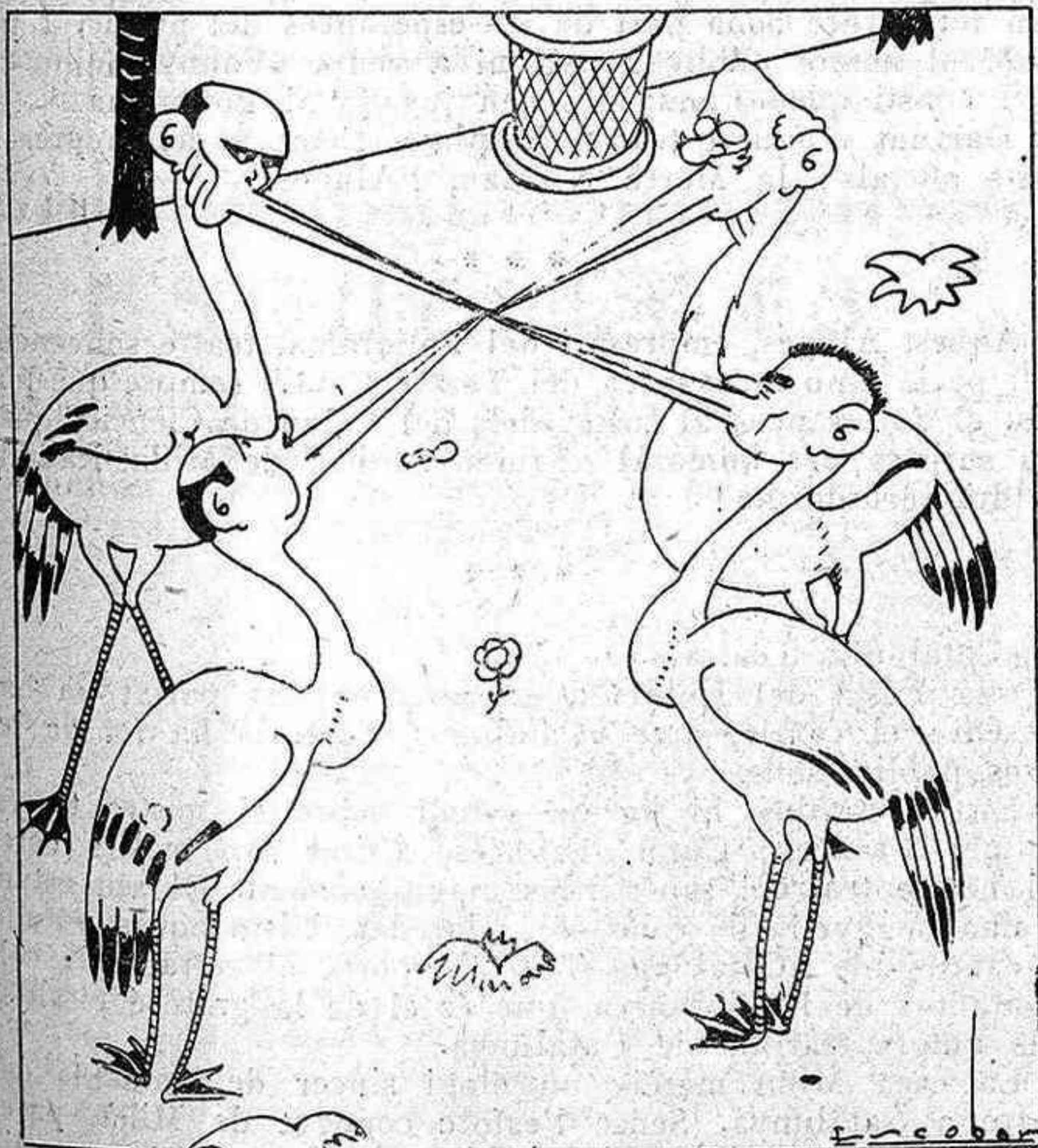
Primer aniversari de la fundació «El Nostre Teatre». Festival commemoratiu, organitzat amb la cooperació de la Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur i de l'Associació de Teatre Selecte.

Un ple al Poliorama. Estrena de «L'altra veritat», de J. M. Miquel i Vergés. Parlament de J. Navarro Costabella.

El teatre té una certa alegria primaveral. J. Navarro Costabella, que ha començat el seu discurs amb una rialleta que li passa de la cua dels ulls a les ulleres i de les ulleres a la sala, després s'abranda i ens parla amb to alt de Teatre Català. El parlament de J. Navarro li dona dret a posar-se un dels aplaudiments que se li han dedicat al trau del gec i rumbejar-lo tot el dia.

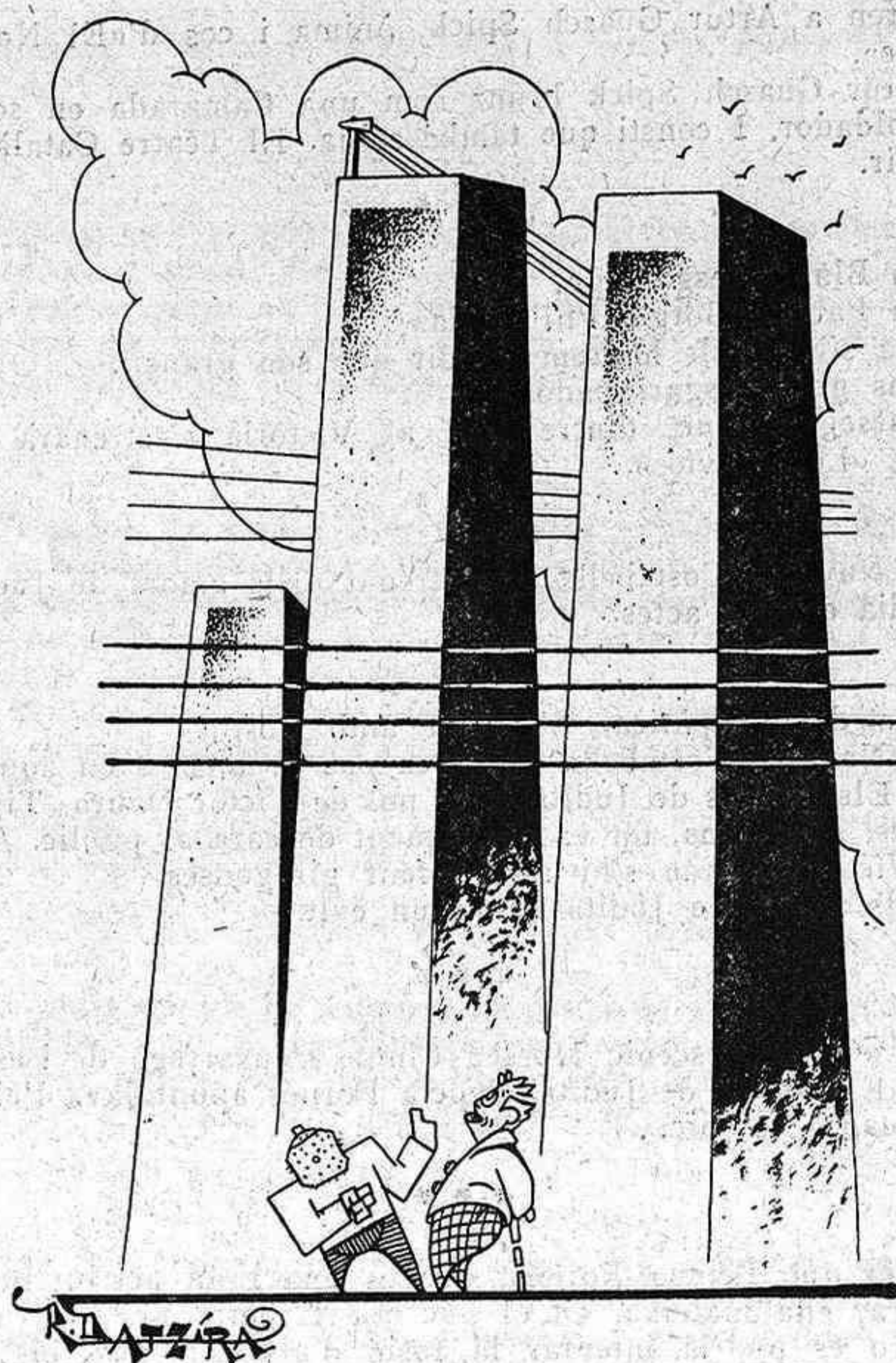
«L'altra veritat», de J. M. Miquel i Vergés, és una obra madurada. No és de les que són fetes amb tres dies, i es veu.

A «L'altra veritat» hi ha un diàleg, conflicte i idees.

El final previst.

—S'han donat el bec.

U de Maig.

—Encara no la fa fumejar, senyor Rafeques?
—Tot vindrà. De mica en mica.

Creiem amb les obres que tenen un to. «L'altra veritat» el té. J. M. Miquel i Vergés forma en els rengles poc nombrosos —sobretot a Catalunya— dels qui escriuen teatre intel·ligent.

Crítica? Martí, és un tipus d'home pregonament femení. El desig de veure el nen —fill seu— dues o tres vegades per setmana, la submissió final, donen un to cerebral a l'obra, portat per aquest home, el qual, amb la seva feminitat, fa possible el conflicte. Però consti que, malgrat això, i alguna altra falla que podríem apuntar, la comèdia dramàtica de J. M. Miquel i Vergés té una dignitat, una força i una orientació poc corrent.

Saludem J. M. Miquel i Vergés com un dels autors de teatre que compten.

El «Quadre Escènic Mossèn Cinto» interpretà, amb fervor i justesa, «L'altra veritat». Els elements del «Quadre Escènic Mossèn Cinto» treballen apassionadament, amb amor i sota una assenyada direcció: la d'Andreu Guixer.

Mercè Sabater tingué moments d'actriu bona (hi ha actrius que no ho fan pas ni tan bé ni tan intel·ligentment com ella). Maria Borrelles, Lluïsa Riera, Rosa Duran i Empar Riera, molt ben vestides i ens donaren un treball just. Rafael Folc, molt bé com sempre. Justíssim, Joan Permanyer, i bé, Climent Borrelles.

L'escena, acuradament agençada.

Vermut a honor dels assessors i dels autors col·laboradors d'«El Nostre Teatre». Un ple a vessar. El Bar Núria no tenia prou taules. Es pot dir que aquest vermut d'honor els autors col·laboradors, els assessors i el concurrents l'a-

dreçaren a Artur Guasch Spick, ànima i cos d'«El Nostre Teatre».

Artur Guasch Spick bronz com una flamarada en sortir del soldador. I consti que també solda. El Teatre Català ho pot dir.

* * *

En Blanco, esgarrapa.
En Pablito Gorgé, l'hi ajuda.
Ara sí que els haurem de dir que són grans...
Uns grans esgarrapadors!
S'assegura que, dintre poc, al Victòria s'estrenarà l'opereta «Los bravíos».

* * *

J. Navarro Costabella ha estrenat «Els amors de Judit», comèdia en tres actes.

* * *

Comèdia simpàtica. S'escolta amb gust.
J. Navarro Costabella no cerca pas problemes en aquesta obra. Els «amors de Judit» és el pol de Víctor Daura. Tipus, escenes, situacions, tot va obertament de cara al públic. Amb en «Víctor Daura» s'hi anava fent giragonses.
«Els amors de Judit» assolí un èxit.

* * *

El «Quadre escènic Mossèn Cinto» s'encarregà de l'estrena d'«Els amors de Judit». Pepeta Fornés apuntalava l'elenc del quadre escènic.

* * *

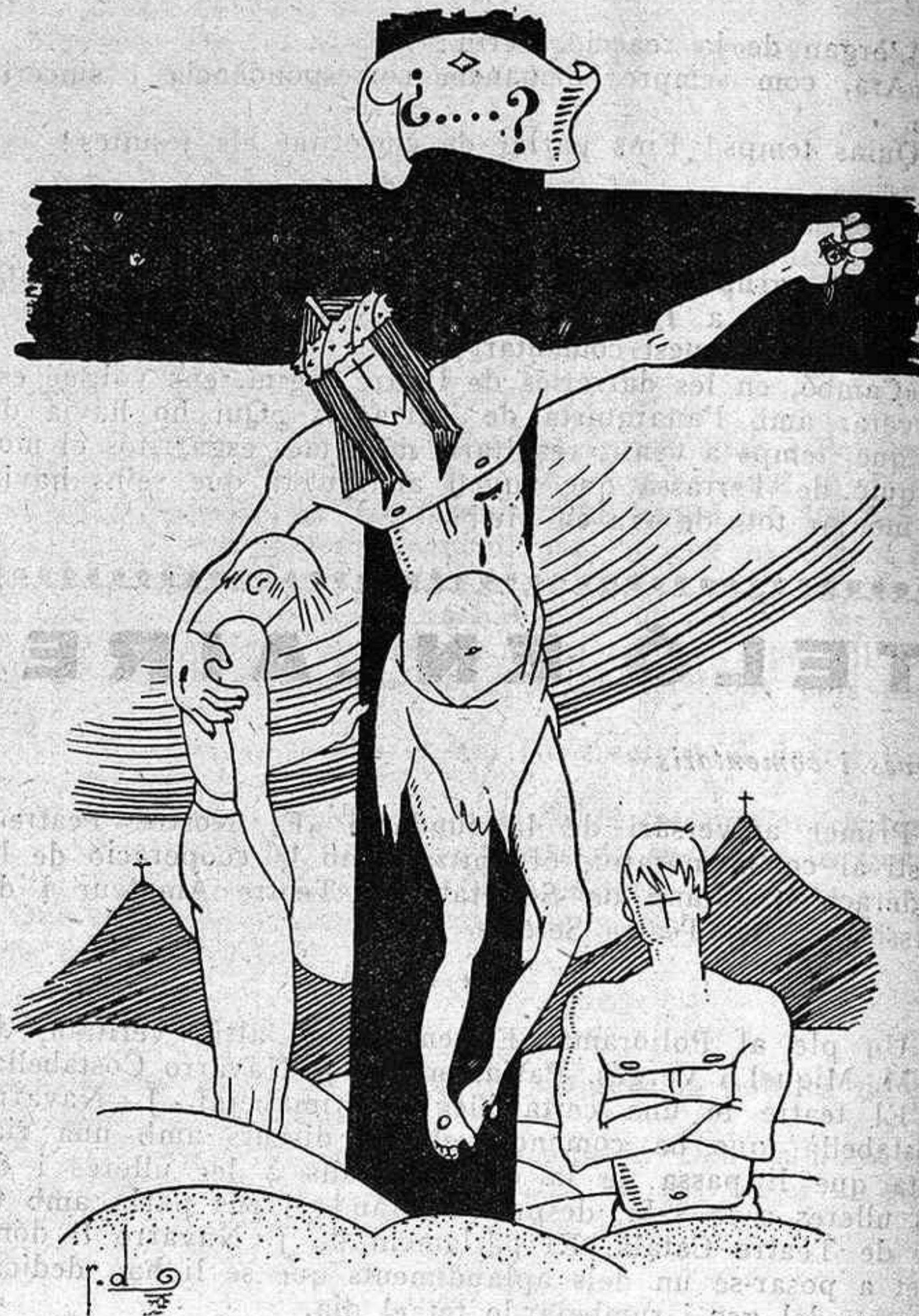
¿Per què Pepeta Fornés, que és una gran actriu, no es col·loca, ella mateixa, en el lloc que li pertoca?

¿No es podria intentar la fusió d'autors —uns, els qui fossin—, de pintors —uns, els qui fossin— i d'actors —uns, els qui fossin— al voltant de Pepeta Fornés i amb el desig de fer teatre català?

Refent el Bloc.

El Poble.—Feu, feu; res no podreu contra d'aquest.

—No digueu a ningú el secret. A mi, em crucificaren el dia u de Maig.

Consti que no creiem que la temporada oficial de Teatre Català hagi fet res de bo a favor del nostre teatre. Creiem ben al revés: que li ha fet mal. Els caps del Poliorama han fet perdre bona part de les esperances del públic. I per això, el nostre públic no va ni a veure «Fanny».

I consti que «Fanny» és ben jugada al Poliorama.
Damunt d'aquest teatre, hi plana l'ombra dels representants oficials: la Mercè Nicolau, l'Aluges.

* * *

Aquest Aluges, empresari del Poliorama, teatre subvencionat, parla amb menyspreu del Teatre Català sempre que pot. Fou el qui es posà al costat dels del Palau de Ciències quan fou suspesa per immoral «Fruita Verda», de Millàs-Raurell. Caldrà recordar-ho!

* * *

«Catalunya Teatral».

«La Festa del Llibre» d'enguany ens ha portat un bon present: el catàleg que «Catalunya Teatral» ha fet de les seves publicacions.

En el catàleg hi ha un estudi sobre el nostre teatre, fet per Francesc Curet, Francesc Curet sap moltes coses del nostre teatre i sap dir-les magníficament. El seu estudi és una meravella de concisió i claredat. Ultra aquest estudi, el catàleg de «Catalunya Teatral» porta el retrat dels col·laboradors de la biblioteca, que és el de la gairebé totalitat dels autors teatrals de Catalunya.

La casa Millà mereix un elogi sincer dels amants del teatre a Catalunya. Sense l'esforç conegut de Millà, pare, ben ajudat per Millà, fill, no s'hauria pas pogut accomplir una obra tan preponderant.

* * *

L'Eufòria

—On és la Rambla, si us plau?
—Home,... ah'í era allà, a la cantonada!!

Demà al Liceu: balls russos.
I gran desfilada d'elegàncies radicals. Triomfaran els patrocinats per «La Noche» i «El Día Gráfico».

Complet fracàs d'«El Gran Ciudadano», de Muñoz Seca.
Es hora que els catalans enviïn «el gran ciutadà» on han enviat «el gran senyor»: a fer puntetes!

ESQUELLOTS

Alcem els cors, que ja tenim Gestora. Ha costat, però hi hem arribat. Ja se sap que un bon dinar fa de bon esperar. I que el dinar serà bo, ho certifiquen la majoria dels noms que componen el nou Ajuntament.

¿No és veritat que han sentit a parlar, en termes culinàris, d'un plat molt saborós conegut per «olla podrida»? Sí? Doncs, apa, si són servits poden començar a amanir la cullera.

En el nou Ajuntament —nou, forrat de vell—, que ha de fer la felicitat dels barcelonins, figuren personatges tan prestigiosos com Matutano, Ulled i Francesc Torres, el de Granollers, i republicans d'unes conviccions tan arrelades com Josep Matheu, Viza i Cavall, Agustí Culilla i els nou de la Ceda, o sigui tot el partit en ple.

Diuem que la característica del nou Ajuntament serà tècnic-administrativa. Ja serà això. Ens en fem càrrec com si

contempléssim l'estampa d'una cèlebre *novela ejemplar* de Miquel de Cervantes.

Asseguren que el nou Ajuntament anirà com un rellotge. Així ens ho pensem. Es més. Tenim la certesa que quan passem per la plaça de Sant Jaume —suposem que se'n tornarà a dir de Sant Jaume— podrem seguir mirant l'hora que és en el rellotge de la Casa Gran.

A Terrassa ha tingut lloc una altra sessió espiritista a càrrec dels «mediums» del «Bloque Nacional». Sota la presidència de l'aplaudit cadàver Alfons Sala, van aparèixer les ombres de Milà i Camps, baró de Viver, Alvarez de la Campa i altres acreditats fantasmes.

En qualitat de convidats, van assistir-hi, provinents de les regions siderals, les ànimes en pena de Calvo Sotelo i Serrano Jover.

El dol es va despedir a la fonda, on van representar l'acte del sopar del «Tenorio».

Hom creia que de la reunió dels quatre en sortirien acords tan terribles, que ja es pensava en anomenar-la el pacte dels quatre genets de l'Apocalipsi. Total ha estat un joc de tresillo; és a dir, tres que juguen i un «mirón».

Signes dels temps. El Pare Laburu, la «vedette» de la crosta, ha donat una conferència sobre el tema suggestiu de «Psicologia del toro de lidia». Suposem que devia ésser una conferència simbòlica i quasi podríem precisar que era el «toro» i com eren fetes les banyes.

De tota manera, no ens estranyaria que el Pare Laburu fos un «chulo». Comptat i debatut, ens trobem més aprop del que sembla d'aquells temps feliços de Ferran VIIè, en els quals es tancaven Universitats per a no donar escalf a la «funesta mania de pensar» i s'obrien escoles de tauromàquia. Olé!

Hi ha una gran preocupació per aconseguir la més escrupolosa moralitat en els cinemes. Res de nudisme. Sobretot, res de «gàngsters».

Val a dir que tot això només es fa per als cinemes. Efectivament, cal evitar comparacions que són sempre enutjoses.

Llegim que la majoria dels botiguers de la Rambla de Catalunya són favorables a convertir aquell carrer en bulevard. Més ben dit, que es posin a la disposició de llurs paradès les amples voreres que es farien.

Suposant que sigui veritat, per molt respectable que sigui l'opinió o la conveniència dels veïns d'un carrer, hi ha per damunt l'opinió i també la conveniència de tota la ciutat. Aquesta opinió és la que cal saber i respectar.

Un alcalde de la Dictadura, el senyor Alvarez de la Campa, va fer un plebiscit per saber si la ciutat volia que la Rambla, la Rambla vella es convertís en bulevard, com demanaven alguns botiguers, i com que la voluntat ciutadana va manifestar-se contràriament a la pensada, es va deixar córrer. A veure si encara haurem d'enyorar la Dictadura! I no pas solament per això.

Aquest número ha estat

visat per la censura

Després de la reunió.

—Veu com tot s'arranja. Allà on menja un, hi mengen quatre.

Robert